

**KUKA ON
CONRAD HIRST?**

**KEVIN WIGNALL
KUKA ON
CONRAD HIRST?**

Suomentanut Mika Tiirinen

ARKTINEN BANAANI

N:lle, A:lle ja R:lle.

Keitä te olette?

Englanninkielinen alkuteos

Who is Conrad Hirst?

Copyright © 2007 by Kevin Wignall

Kannen maalaukset Ossi Hiekkala

Design Tex Hänninen, Bunny Duck Grafiks

Kustantaja:

Arktinen Banaani

Annankatu 16 E

00120 Helsinki

Painopaikka:

WS Bookwell Oy

Juva 2009

ISBN 978-952-5602-99-9

KIIITOKSET

MONET KIIITOKSET kustantajalleni David Rosenthalille Simon & Schusterilla kuten aina. Olen yhtä lailla kiitollinen neuvoista ja tuesta erinomaiselle uudelle kustannustoimittajalleni Kerri Kolenille. Pidän myös itseäni hyvin onnekkaana, koska minua palvelee kolme loistavaa agenttia: Jonny Geller Lontoossa, Deborah Schneider New Yorkissa ja Justin Manask Los Angelesissa.

Tämän lisäksi on liian paljon henkilöitä, jotka ovat auttaneet kirjan kirjoittamisessa tai joilla on ollut jokin pieni osa kirjan kirjoittamista inspiroivissa tapahtumissa, jotta voisin mainita heidät nimeltä. Tiedätte kyllä, jos olette olleet mukana. Kaikki eivät matkustaneet kaapelihississä, mutta me kaikki näimme valon.

CONRAD HIRST

Rakas Anneke

Minun olisi pitänyt kirjoittaa sinulle tällä tavalla kymmenen vuotta sitten ja jatkaa kirjoittamista. Sinä iltana, kun kuulin kuolemastasi, minun olisi pitänyt paeta takaisin kotiin ja aloittaa loputon kirjoittaminen. Pakenin kuitenkin väärään suuntaan. En pakenut menetystäni koskaan sanoiksi, ja kaikki viimeisen vuosikymmenen kaubut – kyllä, olen nyt moninkertainen murhaaja – kaikki johtui tavalla tai toisella tuosta virheestä.

Voin kuvitella, kuinka väität vastaan ja kerrot, että olin sota-toimialueella ja että samanlaiset kaubut kohtasivat monia ihmisiä, jotka olivat kyllin typeriä tai huono-onnisia ollakseen Jugoslaviassa siihen aikaan. Totta kyllä, sinuun torilla osuneet kranaatit osuivat myös lukemattomiin muihin, enkä minä ollut ainoa, joka joutui mukaan taisteluun, muuttui tarkkailijasta osallistujaksi siellä vallinneessa inhottavassa kaaoksessa.

Enkä epäile, etteivät tekemäni tai näkemäni asiat olisi vahingoittaneet minua, mutta mikään siitä, mikään minulle tapahtunut ei puolusta sitä virhettä, etten hakenut apua ja jättänyt tuota väkivaltaa taakseni. Mikään ei puolusta sitä, että petin tuntemasi ihmisen ja kaiken, mitä hän edusti.

Ajattele tuota henkilöä, englantilaista poikaa, joka halusi vaalokuvaajaksi – eikö hän ollutkin lempeä, hellä ja hauska? Muistatko hänet? Siinä tapauksessa sinun pitäisi vihata häntä, sillä viimeiset yhdeksän vuotta tuo sama henkilö on ollut ammattitappaja, työskennellyt saksalaisen rikollisjohtajan palveluksessa, tappanut ihmisiä rahasta, jota hän ei tarvinnut, katumuksetta, vailla minkäänlaista lempeyttä.

Tuorein murha tapahtui vasta eilen iltapäivällä Churissa.

Kyllä, tapoin eilen iltapäivällä 76-vuotiaan miehen nimeltä Hans Klemperer. En tiedä, miksi hänet piti tappa, enkä silloin välittänyt-kään siitä. Hän oli minulle vain joukko ohjeita. Hänen kuolemansa ei ollut sen merkittävämpi kuin hänen tietokoneensa tuhoaminen.

Nyt sellainen tuntuu minusta kuitenkin pahalta ensimmäisen kerran kymmeneen vuoteen. Tieto teostani nakertaa minua epämielilyttävästi. Sitä voisi kutsua vaikka omaksitunnoksi. Tiedän vain, että se on surua, josta olen syvästi kiitollinen. Yhtä kiitollinen kuin jos olisin vuosien sokeuden jälkeen saanut näköni takaisin. Minut valtasi eilen kiihkeä halu olla ihminen, joka olin kerran ollut.

Olen jo muuttunut ja vannon, että Klemperer on viimeinen ihminen, jonka tapaan rahasta. En voi luvata, etten tappaisi uudestaan, en vielä – kunpa voisinkin luvata, mutta olen ajatellut kaiken perusteellisesti loputtoman monta kertaa. Minun on tehtävä välttämättä vielä neljä murhaa. On vielä neljä kuolemaa minun ja sen henkilön välissä, joka olin kuolinpäivänäsi. En tietenkään tule monessa suhteessa enää koskaan olemaan tuo ihminen, mutta tämä on ainakin tilaisuuteni lopettaa sairauteni.

Jos olisi toinen tie, jos voisin aloittaa alusta tappamatta ketään, valitsisin tuon tien, koska ymmärrän nyt sen, mikä minun olisi pitänyt ymmärtää aina. Ymmärrän, että sinä olisit halunnut minun tekevän niin, me olisimme halunneet sitä. Nyt neljä uutta murhaa ei merkitse mitään sen rinnalla, mitä olen tehnyt – niillä ei ole sen enempää merkitystä kuin sillä, että poltan tämän kirjeen muutaman minuutin kuluttua.

Sillä on kuitenkin totisesti merkitystä, että olen kirjoittanut tämän kirjeen! Prosessi on alkanut, eikä taaksepäin ole paluuta. Jollakin kieroutuneella tavalla tein viimeisen kymmenen vuoden aikana tekemäni teot sen takia, että menetin sinut. Ehkä se on sinusta yhtä kieroutunutta, mutta nämä viimeiset neljä murhaa, kaikki mitä aion tehdä, johtuu siitä, että rakastin sinua, rakastan sinua edelleen ja tulen aina rakastamaan.

Conrad

1

LUMI OLI tukahduttanut kaupungin, ei syvinä kinoksina, joita tuli ja meni Baijerin talvessa, vaan kerroksena, joka riitti luomaan iltaan suljetun hiljaisuuden tunnun. Lumen ja valojen välissä, talojen ympärillä, oli kodikas hohde. Jopa Frankin talo, brutaali 1970-luvulla rakennettu alppimaja, josta Conrad ei ollut koskaan pitänyt, näytti pittoreskilta talviasussaan.

Heti Conradin noustua autosta hänen katseensa siirtyi kuitenkin taloista taustalla kohoavaan, puoleksi näkymättömissä olevaan vuoreen, sen puihin ja rinteisiin ja ulkonemiin, joita kaikkia verhosi varjoisa, sininen valo. Kaapelihissiasema oli pilvien ja laiskan, tiheän lumisateen peitossa, mutta tieto siitä, että se oli tuolla ylhäällä, oli rauhoittava, vaikka vain siitä syystä, että se toi hänen mieleensä kaukaisen menneisyyden: ajan, jolloin hän olisi ehkä saattanut kääntyä takaisin ennen kuin korjaamaton vahinko oli tehty.

Hän ei halunnut hetkeen liikkua eikä luopua tästä rauhasta. Hän ei halunnut viettää aikaa Frankin kanssa eikä antaa kenenkään anastaa viimeiset kaksi viikkoa kestänyttä unta vain, jotta Frank voisi kertoa, että hän oli arvioinut tilanteen väärin ja alalta lähteminen ei olisikaan niin helppoa.

Hän oli ollut aave. Se oli hänen suunnitelmiensa keskipisteessä oleva totuus, josta hän oli saanut itsensä vakuuttuneeksi, ja niin kauan kuin hän seisoj varhaisen illan puhtaassa

kylmyydessä, hän pystyi pitämään siitä kiinni ja uskomaan sen todeksi. Ongelma oli siinä, että hän jäisi aaveeksi, ellei hän koh-taisi mitä tahansa vaihtoehtoista totuutta, jonka Frank saattaisi tarjota hänelle.

Vaikka heitä olisi enemmän kuin neljä, vaikka Euroopan jokainen rikollisjärjestön johtaja ja poliisivoimat olisivat tienneet hänestä, hänen täytyisi kuulla se. Hän piti kylmän yksinkertai-sesta ajatuksesta hankkiutua alasta eroon tappamalla, mutta jos se olisi tosiasioiden valossa mahdotonta, hän oli silti päättänyt keksiä jonkin toisen keinon, vaati se mitä tahansa.

Hän seurasi polkua, joka erottui yhä heikosti lumen alta, ja koputti ovelle. Frank avasi sen lähes välittömästi, käytti aivan pienen hetken hänen tunnistamiseensa, hymyili sitten leveästi ja osoitti Conradia molemmin käsin aivan kuin he olisivat joskus soittaneet samassa yhtyeessä.

”Mitä mies! Tämäpä yllätys”, Frank sanoi länsirannikon surffikorostuksellaan.

Conradin kävi melkein sääliksi Frankia. Hän oli jo yli viidenkymmenen, ja hänen tanakkuutensa alkoi kääntyä liha-vuuden puolelle, mutta hän oli ahtautunut vaatteisiin, jotka oli suunniteltu häntä puolta nuoremmille, laihoille pojille, ja hänen lyhyt tukkansa oli värjätty kellertävän vaaleaksi. Perusteellinen huolto-operaatio sai hänet näyttämään vain ikäistään vanhem-malta. Conradin oli helppo kuvitella, kuinka Frank loukkaantui jokaisesta kestoruskettuneiden kasvojensa rypystä kuin se olisi ollut henkilökohtainen petos.

”Hauska tavata, Frank.”

Ikään kuin tarkistaakseen omat tietonsa Frank sanoi: ”Et kai ole työtehtävissä?”

Conrad nauroi. ”Lähetitkö sinä minut keikalle?” Frank ko-hautti olkapäitään ja näytti hajamieliseltä. Vuosien varrella hän oli hionut täydelliseksi hölmöilynäytöksensä, joka kätki vaaral-lisen totuuden: varhaisvuodet jossakin Yhdysvaltojen armeijan

eliittirykmentissä, kaksi vuosikymmentä yhtenä niistä operatiivisista keskuksista, joiden ympärillä Eberhardtin rikollinen valtakunta pyöri. ”Olen ollut poissa pari päivää ja ajattelin pistäytyä – minun täytyy kysyä jotakin itseäni viisaammalta.”

Hänellä oli jälleen sama ilme, joka vihjaisi, ettei hänestä juuri ollut tietäjäksi, mutta hän perääntyi ja sanoi: ”Tule sisään. Onko sinulla nälkä?”

”Ei kiitos”, Conrad sanoi Frankin sulkiessa oven hänen takanaan. Hän käveli olohuoneeseen, riisui päällystakkinsa ja laski sen yhdelle sohvista.

”Portviiniä?”

”Toki, juon mielelläni lasillisen portviiniä kanssasi.”

Conrad istuutui sohvalle takkinsa viereen. Frank kaatoi kaksi lasillista portviiniä, ojensi toisen lasin Conradille ja istuutui vastapäiselle sohvalle. Heidän välissään oli haloilla täytetty takka, mutta Conrad ei ollut nähnyt koskaan siinä tulta – ehkä sillä ei ollut väliä, sillä huone oli jo tukahduttavan kuuma keskuslämmityksen huovan alla. Siitä huolimatta rätisevä takkatuli olisi antanut mukavan sävöyksen kahden kollegantapaisen muistellessa vuosikymmenen kestänyttä tuttavuuttaan.

Conrad siemaisi viiniään ja nyökkäsi hyväksyvästi, mutta ennen kuin hän ehti kommentoimaan ääneen, Frank sanoi: ”Mitä sinulla on mielessä, Conrad?”

”Olen ajatellut lopettaa.”

Hän oli lausunut sanat, ja nyt se oli tehty. Vaikka hän olisi muuttanut heti mielensä, hänet olisi leimattu mahdollisesti ai-lahtelevaiseksi henkilöksi, josta voisi tulla jatkossa riski tai uhka. Hän oli käynnistänyt noilla kolmella sanalla prosessin, jota ei syystä tai toisesta voisi pysäyttää. Nyt haasteena oli pitää itsensä liikkeellä ja säilyttää etulyöntiasema.

”En tiennytkään, että poltat.” Frank näytti nololta eli hän myönsi, ettei vastaus ollut hauska. Ehkä hän myös ymmärsi, ettei Conrad ollut juuri kiinnostunut nokkelasta leikinlaskusta.

”Totta puhuen se olisi sääli, koska sinä olet hyvä. Mutta kuule, tämä liittyy takuulla siihen, että sinusta on tulossa kolmekymppinen – kaikilla on kolmenkymppin kriisi.”

”Olen kolmekymmentäkaksivuotias. Eikä kyse ole siitä. Haluan vain tehdä jotakin muuta elämässäni. En voi tehdä tätä enää.”

”Oletko lukenut Charles Handya?” Conrad näytti hämmentyneeltä. ”Sitä bisnesguraa? *The Empty Raincoat*? Ajatus monen työuran elämästä?”

Useita kertoja menneisyydessä hän oli uumoillut, oliko Frank jonkinlainen narkkari – reseptilääkkeiden väärinkäyttäjä tai muuta vastaavaa – mutta hän tiesi, että se oli vain rooli, ettei Frankin työtä voi tehdä, ellei pää ole henkisesti veden pinnalla. Tämä oli vain Frankin peliä, ja Conrad tiesi, että hänen täytyi osallistua peliin saadakseen haluamansa.

”Frank, mitä sinä oikein höpiset?”

”Eli et.” Sen jälkeen Frank laukaisi pienen verbaalisen ansansa ja oli tyytyväinen itseensä ikään kuin olisi ollut todistajaa hiostava häikäisevä asianajaja. ”Liittyykö tämä siis jollakin tavalla Churissa kaksi viikkoa sitten tapahtuneeseen vanhan miehen murhaan?”

Conrad hymyili muistellessaan Churia ja aukion auringonpaisteisia kahviloita. Niin epätavallista kuin tämä lumisade marraskuun alussa olikin, se ei ollut mitään verrattuna kahden viikon takaiseen intiaanikesään.

Frank piti Conradin hymyä myöntävänä vastauksena ja sanoi: ”Ainakin sinä tapoit hänet. Mutta totta puhuen en olisi ikinä uskonut, että hän jäisi vaivaamaan sinua. Hän oli viheliäinen vanha roisto, mutta en olisi ikinä uskonut hänen jäävän vaivaamaan sinua.”

”Se ei johtunut Klempereristä sinänsä. Churissa tapahtui jotakin, mutta... Ajattelin vain hetken selkeästi, ymmärrätkö? En voi tehdä tätä enää.” Frank näytti huolestuneelta, ehkä

hänen korvaamisensa aiheuttamien logistiikkaongelmien tai jonkin vielä synkemmän vaihtoehdon takia, mutta joka tapauksessa Conrad halusi siirtyä eteenpäin. ”Asiasta toiseen, ajattelin juuri kaikkia ihmisiä, joiden kanssa olen ollut tekemisissä viimeisen kymmenen vuoden aikana ja jotka tietävät, mitä olen tehnyt ja kuka minä olen.” Hän nauroi lisätessään: ”Kaikkia niitä, jotka pystyvät valitsemaan minut tunnistusjonosta.”

”Niin?” Frank tuntui olevan aidosti kiinnostunut keskustelun saamasta käännteestä.

”Se on ihan totta ihmeellistä – Brodsky, Carrington, Deschamp, Steiner...”

”Kuka on Steiner?”

”Mies, jonka kanssa tein ensimmäisen kerran töitä sinulle.”

”Schmidt”, Frank oikaisi häntä.

”Tietysti. En tiedä, miksi sanoin häntä Steineriksi. Hän on kuitenkin kuollut aivan kuten muutkin, aivan kuten Lewis Jones.”

”Sinun seurasi tuo huonoa onnea”, Frank sanoi hymyillen. Hän piti nimelistaa jonkinlaisena humoristisena seurahuvina.

”Tai alalla on hyvin alhainen elinikäennuste. Julius Eberhardt, Freddie Fischer ja Fabio Gaddi ovat käsittääkseni ainoat alan ihmiset, jotka tuntevat minut ja ovat yhä hengissä.”

Siinä he olivat, ja Frank oli esitellyt heidät kaikki hänelle alkuaikoina – työnantaja Eberhardt, asetoimittaja Fischer ja asiakirjojen toimittaja Gaddi. Hän ei tiennyt, tekivätkö Fischer ja Gaddi töitä Eberhardtille vai olivatko he itsenäisiä toimijoita – hänen ei ollut tarvinnut koskaan tietää, eikä asia ollut kiinnostanut häntä.

Hän oli ollut tekemisissä heidän kanssaan ainoastaan tarpeen vaatiessa, ja hän olisi tekemisissä heidän kanssaan tulevina viikkoina samalla periaatteella. He olivat kuuluneet hänen maailmaansa yhdeksän vuotta: suljettuun, klaustrofobiaa

aiheuttavaan maailmaan, jonka hän aikoi pala palalta purkaa.

”Milloin sinä tapasit Gaddin?”

”En ole tavannut häntä, mutta olen puhunut hänen kanssaan puhelimesta, ja mies tekee passini ja paperini – mielestäni sitä voi sanoa tuntemiseksi.”

Frank näytti nyt ymmärtävän tilanteen ja sanoi: ”Olet oikeassa, se on todella hämmästyttävää. Toisaalta olemme juuri sen takia aina pitäneet sinusta – teet itsestäsi näkymättömän.”

”Olet siis samaa mieltä? Mieleesi ei tule ketään muita?” Frank pudisti päätään kysyvästi ja ihmetteli selvästi, mihin tämä oli johtamassa. ”Etkö sinä ymmärrä, Frank? Se tarkoittaa, että voin aloittaa alusta eikä minun tarvitse koskaan murehtia, että tämä maailma palaisi vainoamaan minua.”

Frank näytti äkkiä huolestuneelta ja sanoi: ”Sinä olet siis tosissasi? Lopettamisesta?” Conrad nyökkäsi, mikä sai Frankin näyttämään vielä levottomammalta. Hän sanoi epäroiden: ”Kuule, Conrad, se ei ole ehkä aivan noin mutkatonta. Sinun täytyy ymmärtää tämän alan pimeä puoli – se on mutkikkaampi kuin miltä näyttää. Tarkoitan vain, ettei tätä jätetä yksinkertaisesti sanomalla ’nyt minä lopetan’.”

Conrad tajusi, että Frank ei ollut ottanut häntä vakavasti ja uskoi hänen vain olevan ”kriisissä”. Nyt, liian myöhään, Frank yritti viitata johonkin labyrintin kaltaiseen rakennelmaan, josta olisi vaikea paeta.

Hän ei tietenkään käsittänyt asian ydintä, koska rikollisen alamaailman ja siihen kuuluvan Eberhardtin imperiumin mutkikkaus oli merkityksetöntä siihen yksinkertaiseen tosiasiaan nähden, jonka Frank oli jo vahvistanut: Conradin ei tarvinnut löytää tietään ulos labyrintista, hänen tarvitsi vain murtautua neljän seinän läpi.

”Tietääkö näiden kolmen lisäksi vielä joku muu, kuka minä olen?”

Frank näytti tuskaiselta vastatessaan: ”Ei, en tarkoittanut

sitä.”

”Tarkoittamisillasi ei ole väliä. Olen tappanut paljon ihmisiä kymmenessä vuodessa, Frank. Muutama murha lisää päästäkseni pois alalta vaikuttaa minusta hyvältä ratkaisulta. Minun mielestäni alan pimeä puoli ei merkitse mitään, jos kukaan ei pysty yhdistämään minua siihen.”

Frank näytti sulattelevan asiaa hetkisen, katsoi sitten syrjäkarein Conradia ja sanoi: ”Et tietenkään ole tosissasi.” Hän hymyili rentoutuneena, mutta hänen äänensävynsä oli epämääräisen uhkaava, mikä johtui ehkä siitä, että hän ymmärsi kuvaan kuuluvan neljä, ei kolme henkilöä. ”Hyvä on, oletetaan vain teoreettisesti, että olet tarpeeksi hullu valitaksesi tämän tien, mitä et tietenkään missään nimessä ole, mutta oletetaan niin, joten miten sinä hoitaisit Eberhardtin?”

Conrad hymyili itseksensä, koska hän tiesi laskeneensa oikein. Jos Eberhardtin turvajärjestelyt olivat ainoa este, jonka Frank saattoi keksiä, hän oli käytännöllisesti katsoen jo vapaa. Hän ei ollut pitänyt missään vaiheessa itse tappamisia ongelmanna. Hänen ainoa huolensa oli ollut se mahdollisuus, että hänestä tiesivät ihmiset, joiden kanssa hän ei ollut koskaan todella ollut tekemisissä.

”Outoa, että en muistanut Schmidtin nimeä, sillä muistan aina erään asian, jonka hän kertoi minulle, erään pysyvän heikon kohdan Eberhardtin turvajärjestelyissä. Sinähän muistat, että Schmidt toimi vähän aikaa Eberhardtin henkivartijana?” Se ei näyttänyt kiinnostavan Frankia, hän tuntui odottavan jotakin vaikuttavampaa. ”Maaseutukartano Birkensteinin lähellä?”

”Olen käynyt siellä monta kertaa”, Frank sanoi tyytyväisenä, mikä itsessään jo paljasti, kuinka hermostunut hän oli. ”Julius vietti siellä suurimman osan ajastaan, tiedän, ja huolimatta siitä, mitä Schmidt on saattanut kertoa sinulle, se on luultavasti turvallisin yksityisasunto, jonka olen koskaan nähnyt. Älä ymmärrä minua väärin, Conrad, olet hyvä siinä mielessä, että

olet luotettava, hienovarainen, jopa kylmän rauhallinen – mutta sinä et ole James Bond.”

”Ehkä olen lähempänä James Bondia kuin arvaatkaan.” Sanat kuulostivat naurettavilta, mutta hän tiesi olevansa askeleen edellä Frankia. ”Ei ole kyse itse kartanosta. Ilmeisesti ystävämme Julius on uskonnollinen. Joka sunnuntai ollessaan maalla hän käy kylän kappelissa. Hänellä on vain kaksi henkivartijaa paikassa, jota Schmidt kuvaili tarkka-ampujan paratiisiksi.”

Frank nyökkäsi vähättelevästi, vaikka Conrad huomasi yllättäneensä hänet. Sitten Frank sanoi: ”Tunsin aikoinaan pari tarkka-ampujaa. Se vaatii paljon harjoittelua ja aivan erityisen mielenlaadun – se ei ole ollenkaan samanlaista kuin miehen ampuminen kolmesta metristä. Ei ole kyse vain siitä, että haet Freddieltä M24:n ja piiloudut puuhun. Joten kerro minulle, Conrad, missä sinä sait tarkka-ampujan koulutuksesi? Olen utelias.”

Conrad ei vaivautunut kertomaan, että hänkin oli tuntenut aikoinaan Jugoslaviassa erään tarkka-ampujan, jota hän kuuli kutsuttavan ”Vaskoksi”. Hän muisti hoikan, jäntevän miehen, joka hymyili paljon, rennosti, ja toisen silmän lihakset vetivät aina silmää sirrilleen. Vasko ei ollut saanut erikoiskoulutusta. Hän oli ainoastaan metsästännyt vuosikausia vuorilla, mutta pystyi silti ampumaan miehen suusta savukkeen, jos sai sen tähtäimeensä. Sikäli kuin Conrad tiesi, hän oli selvinnyt sodasta hengissä ja metsästi jälleen vuorilla ja metsissä, jotka olivat hänen kotinsa.

”En aio olla kohteesta kilometrin päässä, enkä luota yhteen laukaukseen.”

”Eli otat sen riskin, että osut viattomiin ihmisiin”, Frank sanoi äänellä, josta kuului täysin aiheeton moraalinen paheksunta. Frank olisi räjäyttänyt koko kirkon, jos se olisi sopinut hänen suunnitelmiinsa.

Conrad ei piitannut hänestä, eikä se johtunut vähiten siitä, että hän oli menettänyt jo kauan sitten kykynsä erottaa viaton

ihminen syyllisestä. ”Ajan tänä iltana Birkensteiniin, tutkin paikan, tapan Freddien kotimatalla, hankin asean, tapan toivon mukaan Eberhardtin viikon päästä huomisesta, ja sitten Gaddin.”

Frank pudisti päätään epäuskoisen näköisenä, mutta käyttäytyi yhä kuin ei olisi ollut itse vaarassa. Hän kumosi viinin kurkkuunsa, lasi katseensa ja ajatteli lasia. Conrad arveli Frankin pohtivan, oliko tullut aika heittää lasi, ja Frankin käsissä se olisi voinut osoittautua ohjukseksi, jonka avulla hän olisi päässyt niskan päälle.

Conrad päätti estää ennalta hänen aikeensa – hän työnsi kätensä päällystakkinsa taskuun ja veti esiin aseensa. Frank nosti katseensa hänen silmiensä havaittua liikkeen, ja oli aidosti yllättynyt nähdessään asean, johon oli jo kiinnitetty äänenvaiennin.

”Muutin ja vahvistin povitaskun. Se ei ole täydellinen, mutta hyvä tilanteissa, joissa asetta ei voi kantaa kotelossa tai kuljettaa kassissa.”

”En ole yllättynyt räätälin taidoistasi, Conrad. Olen yllättynyt siitä, että tähtäät minua aseella.”

”Tämä ei ole henkilökohtaista, Frank.”

Frank näytti pilkalliselta ja sanoi: ”Säästä minut kliseiltä! Voi jessus, unohda hetkeksi tuo hulluus. Oletko ajatellut, kuinka epälojaali olet, puukotat selkään ihmisiä, jotka ovat auttaneet sinua? Kai sinä muistat sen, Conrad? Minä otin sinut mukaan. Olit ihmisraunio, ja minä otin sinut mukaan ja annoin sinulle elämän.”

Conrad nyökkäsi, tunnusti sen ja antoi tahtomattaan toivoa vastatessaan Frankin närkästykseen. Hän muisteli saapumistaan tänne yhdeksän vuotta sitten, lumousta, jonka paikan ylikuonollinen rauha langetti hänen ylleen. Hän oli ottanut huoneen Die Alpenrosesta eikä ollut halunnut lähteä sieltä ikään kuin hän olisi ollut jostakin aikaisemmasta sodasta toipuva sotilas.

Totta puhuen Frank ei ollut auttanut häntä ollenkaan. Hän oli vain tasoittanut tietä alaspäin. Conrad ei kuitenkaan voinut olla tuntematta kiitollisuutta Frankia kohtaan, ja kun hän nyt oli täällä, hän ymmärsi jotenkin etäisesti, ettei tämä ollut oikeudenmukaista. Frank ei ansainnut kuolemaa, eikä varsinkaan Conradin kädestä.

”Olen pahoillani, Frank, mutta sinä tiedät, kuka minä olen. Ei ole kyse mistään muusta.” Se kuulosti heiveröiseltä syyttä jonkun tappamiseksi, mutta hän arveli tappaneensa vuosien varrella joitakin kohteitaan vähemmästäkin.

Frank yritti näyttää omahyväisen ylivertaiselta, mutta hänen adrenaliinitärintänsä turmeli vaikutelman, ja hän kuulosti hieman ylimieliseltä sanoessaan: ”Minä tiedän kyllä, kuka sinä olet, mutta kerrohan, Conrad, tiedätkö *sinä* ehdottoman varmasti, kuka sinä olet?”

”Hyvä yrittys, Frank. Tiedän, että olen ollut sairas, mutta muistan kaiken, mitä olen tehnyt näiden kymmenen vuoden aikana. Se siinä onkin pahinta – tiedän liian hyvin, kuka minä olen.”

”Sinä unohdat nyt jotakin...”

”En unohda mitään.”

Keskustelu ei johtanut mihinkään. Conrad ampui Frankia rintaan, ja luoti kohtasi Frankin viimeiset sanat puolimatassa. ”Minä valehtelin”, Frank sanoi ennen kuin luoti iski hänet sohvaan ja lasi putosi lattialle.

Hän ei kuollut heti, ja rintakehän veristä reikää lukuun ottamatta hän näytti siltä kuin olisi voinut jatkaa keskustelua koko yön.

Conrad ei voinut olla kysymättä: ”Mitä sinä tarkoitat? Mistä sinä valehtelit?”

Frankin silmät vilkuilivat vasemmalle ja oikealle, ikään kuin hän olisi yrittänyt nähdä, mistä suunnasta kysymys oli tullut tai mitä se tarkoitti. Sitten hän näytti huomaavan vastapäättä

istuvan Conradin ja hänen kasvoillaan näkyi ymmärrys. Hän yski vähän verta, ja hänen keuhkonsa rahisivat nesteestä. ”Kaikesta”, Frank kuiskasi melkein itsekseen.

”Minä annan sinulle anteeksi, Frank”, Conrad sanoi ja tunsi heti, kuinka halpamaista oli tehdä pilaa kuolevan miehen sanoista. Hän aikoi lisätä jotakin muuta, sopivampaa, mutta Frank oli lakannut kuuntelemasta.

Conrad pani aseensa syrjään ja siemaisi portviiniään maistellen hiljaisuutta. Hän sanoi itselleen, ettei ollut väliä, vaikka Frank olikin valehdellut hänelle. Hän oli muutenkin pysytellyt aina etäällä alasta, ja kuten hän oli sanonut, niin kauan kuin jäljellä oli vain neljä ihmistä – nyt kolme – jotka voisivat yhdistää hänet siihen, hänelle kerrotuilla valheilla ja niiden kätkemillä totuuksilla ei ollut merkitystä.

Conrad joi loppuun viininsä ja kävi sitten Frankin asunnon läpi samalla tavalla kuin hänen oli käsketty hoitaa Klempereirin keikka. Hän tuhosi tietokoneen kovalevyn ja otti mukaansa irralliset levykkeet. Hän irrotti myös Frankin puhelimen SIM-kortin ja rakensi pari kokkoa, yhden työhuoneeseen ja yhden Frankin ympärille. Kun hän käveli autolle, lempeän helytymätön lumisade oli jo pyyhkinyt pois hänen jalanjalkensa, ja olohuoneen ikkuna alkoi hehkua oranssin värisenä. Tähän rakennettaisiin uusi talo, ja naapurit olisivat järkyttyneitä, mutta ilahtuneita siitä, että Frank oli poissa.

He eivät olleet koskaan oppineet pitämään Frankista. Conrad oli pohtinut, johtuiko se Frankin amerikkalaisuudesta tai siitä, että hänen vaimonsa, joka oli jättänyt hänet pari vuotta ennen Conradin ja Frankin ensi tapaamista, oli ollut musta. Frank oli kuitenkin aliarvioinut Mittenwaldin kelpo asukkaat. He eivät olleet pitäneet Frankista, koska he tiesivät, kuten vain pikkukaupungin asukkaat voivat tietää, että Frank oli halveksuttava ihminen.

Kun Conrad ajoi huonevessa säässä kohti Miesbachia,

hänenstä tuntui, että he olivat luultavasti oikeassa. Ehkä hän ei sen takia tuntenut mitään tappamaansa miestä kohtaan. Hän luuli Klempererin jälkeen tuntevansa jotakin jokaisen murhan takia, varsinkin ihmisen, joka oli kuulunut hänen tuttavapiiriinsä niin kauan. Juuri nyt hänellä oli kuitenkin Frankia kohtaan yhtä vähän tunteita kuin niitä uhreja kohtaan, joiden nimiä hän ei voinut enää muistaa.

Frank säilyi hänen ajatuksissaan ainoastaan siksi, että miehen viimeiset sanat kiinnostivat häntä – Frank oli valehdellut, kaikesta. Conrad oli jo kerran karkottanut sanat mielestään, ja ne olivat luultavasti olleet vain epätoivoista peliä mieheltä, joka tiesi hänen torjuvan ne.

Sanat palasivat kuitenkin vaivaamaan häntä. Hän ajoi Miesbachiin, ja sen jälkeen etelään Birkensteiniin. Hän kirjautuisi myöhään majataloonsa, suorittaisi tiedusteluretkensä aamulla ja niin edelleen. Hän oli harjoitellut sitä satoja kertoja mielessään muutaman viime päivän aikana, mutta pelkkä tuntemattoman joukon mahdollisuus häiritsi hänen ajatustensa rytmiä.

Entä jos hänelle oli valehdeltu? Entä jos mikään ei ollut sitä, miltä näytti? Mikään tästä ei olisi häirinnyt häntä kaksi viikkoa sitten, mutta Klempererin keikka oli muuttanut kaiken – hän ymmärsi sen nyt. Ehkä ensimmäistä kertaa elämässään, niin kovasti kuin Conrad halusikin tukahduttaa tunteen, hän pelkäsi sitä, mitä ei tiennyt maailmasta, ja ennen kaikkea hän pelkäsi sitä, mitä ei tiennyt itsestään.

2

CONRAD NÄKI kirkkauden verhojen läpi, mutta hän ei katsonut ikkunasta ennen kuin oli pukeutunut kokonaan, ja sen jälkeen hän ei uskonut, että oli selvinnyt perille edellisyönä. Hätkähdyttävän sinisen taivaan alla maisema oli kumpuilevaa valkoista, kaikki terävät reunat ja kovat pinnat olivat pehmenneet ja peittyneet lumeen.

Kun hän oli ollut lapsi, sellainen näky olisi täyttänyt hänet innosta, ja hän olisi yrittänyt epätoivoisesti päästä lähirinteille ja kättänyt vanhempiaan jättämään aamiaisen väliin. Hän ei ollut kuitenkaan lasketellut pitkään aikaan, eikä hän löytänyt entisestään innostuksesta vähäisintäkään kaikua.

Se oli vain yksi uusi syy, miksi hänen täytyi onnistua tässä. Hän oli liian nuori sulkemaan niin monta asiaa menneisyyteen kuin unohdetut muistoesineet. Eberhardt oli luultavasti vain muutaman kilometrin päässä, ja hän oli luultavasti herännyt samaan kauniiseen aamuun, lähes varmasti huolettomana, koska Conradin kaltaiset ihmiset poistivat huolet hänen puolestaan. Conrad ei kyennyt enää sietämään sellaista epäoikeudenmukaisuutta – hinta oli liian suuri.

Hän meni aamiaishuoneeseen, jossa oli yllättävän vilkasta siihen nähden, että nyt elettiin enemmän tai vähemmän sesonkien välistä aikaa. Kahden nuoren pariskunnan ryhmä istui yhdessä pöydässä ja keskusteli vilkkaasti. Nurkassa istui vanha

pariskunta syöden vakavana kananmuniaan, ja keski-ikäinen mies istui itsekseen.

Conrad otti lautasen seisovasta pöydästä ja valitsi sille lihaa, juustoa ja tiivistä leipää, jota he tuntuivat suosivan aamuisin. Hänen siinä seistessään keski-ikäinen nainen tuli pöydän ääreen ja alkoi koota omaa aamiaislautastaan.

Hän oli pukeutunut kävelyasuun kuten itsekseen istuva mies, ja jostakin syystä Conrad kuvitteli heidät molemmat eläkkeelle jääneiksi opettajiksi. Nainen tavoitteli Conradin katsetta pari kertaa heidän kiertäessään toisiaan, onnistui sitten ja sanoi pirteästi: *"Grüß Gott!"*

Conrad arveli häntä ulkomaalaiseksi olettaen, että baijerilainen ei olisi lomaillut täällä eikä Baijerin ulkopuolelta kotoisin oleva saksalainen olisi käyttänyt paikallista tervehdystä. *"Grüß Gott"*, hän sanoi kohteliaan etäisesti.

Se vain rohkaisi naista. *"Est ist ein schöner Tag"*, hän sanoi selvästi havaittavalla skotlannin korostuksella. Conrad hymyili hänelle laimeasti, kääntyi ja kuuli istuutuessaan naisen sanovan miehelleen, toiselle kävelijälle: "Hän ei ole baijerilainen – hän on aivan liian töykeä."

Aviomies nyökkäsi, mutta näytti yhtyvän mielipiteeseen tavan vuoksi sanoessaan: "Luultavasti preussilainen. Hyvin tylyjä ne preussilaiset."

Conrad oli mielissään siitä, että he pitivät häntä saksalaisena, ja vieläpä preussilaisena – jos hänellä olisi ollut kaksintaistelussa saatu arpi, hän olisi ymmärtänyt sen. Mieluiten hän ei olisi halunnut antaa itsestään minkäänlaista vaikutelmaa, mutta jos hän jäisi muukalaisten mieleen, väärä vaikutelma oli aina hyvä vaihtoehto, ja järjetön vaikutelma vielä parempi. Mikä tahansa kävi, kunhan ihmiset eivät kysyneet, missä päin Dorsetia hän oli varttunut tai missä yliopistossa hän oli opiskellut.

Hän söi aamiaisensa rauhassa sisäisen vihamielisyytensä pelastamana. Kun hän lopetteli ruokailuaan, kaksi pariskuntaa

alkoi kiistellä hyväntuulisesti jostakin ajankohtaisesta aiheesta ja puhui toistensa päälle terävällä saksalaisella aksentilla. Skotit katsoivat heitä paheksuvasti mahdollisesti ymmärtäen keskustelun. Sitten yksi miehistä kuitenkin nauroi jotakin vastausta, joka sisälsi sanan ”Eberhardt”. Hänen ystävänsä yhtyivät nauruun, mutta hänen vaimonsa hillitsi heti häntä ja painotti selvästi, että hänen piti varoa sanojaan.

Conrad kuvitteli lähtiessään naisen olleen huolissaan siitä, että he loukkaisivat ihmisiä, jotka saattavat tuntea Eberhardtin. Jos se oli kuitenkin jotakin muuta, jos nainen oli lukenut Eberhardtista tarpeeksi tietääkseen, kuinka vaarallinen tämä oli, hän olisi tuskin arvannut, että Eberhardtin valtakunnan raaka alamaailma oli syönyt aamiaista vain muutaman metrin päässä heistä. Conrad käveli paneloituun aulaan, missä suurin piirtein hänen ikäisensä mies seisoj tiskin takana. Hän hymyili Conradin ilmestyessä aulaan ja sanoi: ”Herra Hirst, olen pahoillani, ettei minulla ollut tilaisuutta tavata teitä eilisiltana. Olen Herr Sattler.”

Mies oli pukeutunut perinteiseen huopanuttuun, ja hänen ruskea tukkansa näytti epäilyttävästi hiustenkuivaajalla kuiva- tulta, mutta hän oli nuori, paljon nuorempi kuin Conrad oli kuvitellut. ”Anteeksi, odotin teidän olevan...”

”Vanhempi”, Sattler ehdotti hymyillen. ”Monet ovat sano- neet samaa. Sähköpostini saavat kai minut vaikuttamaan van- hemmalta. Minun täytyy hioa viestejäni.”

”Ei toki”, Conrad sanoi ja pudisti päätään.

”Mikä tuo teidät meidän majataloomme, herra Hirst?” Hän lisäsi leikkisän nuhtelevasti: ”Ja vain yhdeksi yöksi!”

”Keskeytin matkan Salzburgista Luxemburgiin, ja älkää huoliko, toivottavasti tuon ensi kerralla vaimoni mukana ja voimme viipyä muutaman päivän.”

Sattler oli kuunnellut ilmeettömänä selitystä yöpymisestä, mutta hän näytti olevan mielissään keksitystä vaimosta ja tulevia

vierailuja koskevista suunnitelmista. Se olisi silti voinut olla yhtä lailla teatteria, koska hän sanoi: ”Minkä alan ihmisiä te olette, herra Hirst, jos sopii kysyä?”

Muuta hän ei kaivannutkaan kuin uteliaan, mahdollisesti jopa epäluuloisen hotellinomistajan. Hän saattoi vain olettaa, että heillä oli harvoja yksinäisiä vieraita, ja paikka oli liian kaukana pääväylistä pelkkää ohikulkukäyntiä varten. ”Kaikin mokomin, Herr Sattler, mutta minua kiinnostaa hieman, miksi haluatte tietää sen – minunalani ei ole kovin jännittävä.”

Sattler hymyili, nauroi itseksensä ja sanoi pahoitellen: ”Teidän täytyy suoda anteeksi, mutta meillä ei asu täällä paljon yksinäisiä englantilaismiehiä, toimittajia kylläkin silloin tällöin.” Conrad teeskenteli olevansa hämmentynyt, mutta hän ymmärsi nyt, mikä Sattleria kiusasi. Eberhardt veti puoleensa lehdistöä, siinä sivussa ehkä muitakin, ja oli syy mikä tahansa – vastenmielisyys, lojaalisuus, paine itse miehen taholta – Herr Sattler ei pitänyt sellaisista vieraista. ”Eräs paikallinen asukas on aika...”

”Kuuluisa?”

”Ei, pikemminkin kiistelty. Hän on tšekäläisessä yhteisössä tärkeä henkilö, mutta sanoma- ja aikakauslehdet lähettävät joskus ihmisiä tekemään juttuja.”

Conrad pudisti päätään ja esitti olevansa ymmällään sanoessaan: ”Kuka tämä henkilö on? Olenko ehkä kuullut hänestä?”

”En usko. Hän on pelkkä liikemies, mutta täällä Baijerissa me suhtaudumme liikeasioihin hyvin vakavasti.”

”Juuri siitä minä pidän saksalaisissa”, Conrad sanoi, mutta Sattler ei ollut selvästikään varma, oliko hän rehellinen vai ei. ”Eikä teidän tarvitse murehtia, en ole lehtimies. Ja pelkäänpä, että lähdän heti lounaan jälkeen.”

”Aivan.” Sattler näytti taas pahoittelevalta, ikään kuin hän olisi hyökännyt Conradia vastaan vihjaamalla, että tämä oli lehtimies. Hän sanoi kuin hyvittääkseen ylenkatseensa: ”Miten te aiotte viettää aamupäivän kanssamme?”

”Käyn vain kävelyllä kylässä. Haluan nähdä kappelin – sen ansiosta kuulin Birkensteinista.”

Sattler perääntyi jo ja oli aivan ilmeisesti valmis uskomaan kaiken, mitä Conrad sanoi, jopa valheen siitä, että hän oli ajanut läpi lumimyrskyn vain nähdäkseen kappelin. ”Niin, se on hyvin hieno, mutta tämä ei ole hyvä kävelypäivä. Olette nähnyt lumen.” Hän mietti hetken ja sanoi: ”Hiihdättekö te? *Langlaufen?*”

”Laskettelen kyllä, mutta olen hiihtänyt vain kerran.”

”Hiihtäminen on kuin pyörällä ajamista. Minä lainaan teille sukset.”

Kuulosti siltä, että tarjouksesta ei voinut neuvotella, ja Conrad tajusi, että se luultavasti helpottaisi hänen tehtävänsä, joten hän hymyili ja sanoi: ”Sepä ystävällistä, Herr Sattler, kiitos.”

”Ei kestä. Seuratkaa minua, olkaa hyvä.” Kun Sattler poistui tiskin takaa, skottipariskunta saapui aamiaishuoneesta, ja hän sanoi hymyillen: ”Hyvää huomenta herra ja rouva Saunders. Oletteko tavanneet englantilaisen vieraamme, herra Hirstin?”

Herra Saunders näytti siltä kuin ei olisi eläessään nähnyt Conradia, mutta hänen vaimonsa näytti typertyneeltä. Hän hymyili Conradille väkinäisesti ja sanoi: ”Taisimme tavata ohimennen aamiaishuoneessa.”

”Kyllä”, Conrad sanoi. ”Pyydän anteeksi, jos vaikutin töykeältä. Luulin teitä saksalaisiksi, enkä todella puhu saksaa lainkaan.”

”En minäkään”, herra Saunders sanoi, ikään kuin olisi ilmaissut halveksuntansa jotakin epämiellyttävää uutta muotia kohtaan.

”Ymmärrän. Ehkä tapaamme myöhemmin.” Rouva Saunders ei uskonut valhetta ja johdatti miehensä ulos. Hänen vaikutelmansa Conradista oli muuttumaton tai jopa entistä huonompi.

Se sai Conradin huomaamaan jälleen kerran, ettei hän ollut sosiaalisesti vakuuttava – hän saattoi kirjautua hotelleihin tai

matkustaa ensimmäisessä luokassa, hän saattoi tehdä sen tarvittaessa väärällä nimellä, mutta hänellä ei ollut lahjoja mihinkään mutkikkaampaan. Tuntui kuin hän olisi oppinut kielen alkeet fraasisanakirjasta, mutta ei tohtinut jatkaa siitä yhtään pidemmälle.

Sattler hymyili seuratessaan katseellaan pariskunnan poistumista ja sanoi sitten: ”Viehättäviä ihmisiä nuo herra ja rouva Saunders. He ovat tulleet tänne viikoksi kerran vuodessa viidentoista vuoden ajan.”

Conrad katsoi häntä ja sanoi: ”Ette kai te ole voineet olla täällä niin kauan?”

”Totta kai. Minä vartuin täällä. Olin poikanen, kun herra ja rouva Saunders saapuivat ensimmäisen kerran.” Hän hymyili, ja Conrad kuvitteli hymyn kuuluvan miehelle, jonka juuret olivat yhdessä paikassa, joka ei halunnut paeta minnekään ja joka oli tyytyväinen tuttuuteen, joka ympäröi hänen jokaista päivittäistä askaretaan.

Ja vaikka Conrad ei olisi koskaan kyennyt elämään sillä tavalla, vaikka hänen vanhempansa olisivat yhä elossa ja hänellä olisi edelleen koti, hän ei voinut olla kadehtimatta Sattleria. Rauhallinen ja viehättävä julkisivu saattoi tietenkin kätkeä mitä surkeimman elämän, mutta Sattlerin innostunut hymy näytti kyllin aidolta hänen sanoessaan: ”Lähdetään hakemaan suksenne. Kaunis päivä odottaa teitä.”

Conrad seurasi Sattleria ja mietti, mitä mies ajattelisi, jos hän tietäisi, ettei Conrad ainoastaan tiennyt kaikkea heidän kiistelystä paikallisesta asukkaastaan, vaan hän oli myös tappanut tämän puolesta. Ja hän mietti, mitä Sattler ajattelisi, jos tämä tietäisi, että nämä sukset auttaisivat Conradia suunnittelemaan jonkun murhaa.

Ei sillä, että hän olisi pitänyt sitä todella murhana. Hän myönsi murhanneensa Klempererin, aivan samoin kuin hän oli ennen vanhusta murhannut kymmeniä miehiä ja kolme nais-

ta, jotka olivat epäonnekseen tulleet Eberhardtin liikeasioiden tielle.

Näytti Eberhardt maailmalle mitä kasvoja tahansa, yritti hän vaalia mitä tahansa yhteiskunnallista asemaa, hän oli väkivallan mies siinä kuin Conradkin. Kumpikaan heistä ei voisi vaatia itselleen moraalista suojaa, jos he joutuisivat vuorostaan väkivallan kohteiksi – heidän vastalauseensa olisivat yhtä onttoja kuin murtovarkauden uhriksi joutuneen varkaan suuttumus.

Eberhardtin tappaminen ei olisi murha sen enempää kuin Frankin tappaminen edellisiltana. He olivat olleet yhdessä alalla, he, Frank ja Fabio Gaddi, siinä kaikki. Se oli eräänlaista liikekumppanuutta, ja tämä oli Conradin tapa purkaa tuo kumppanuus. Hän jopa epäili, että yksikään heistä ei olisi vastustanut hänen metodologiaan. He olisivat vastustaneet vain sitä, että hän oli tehnyt ensimmäisen siirron.

3

CONRAD OLI hiihtänyt teini-ikäisenä yhden kokonaisen päivän ja vihannut sitä. Hänen isänsä oli nalkuttanut siitä hänelle tavalliseen tapansa – hän menettäisi vain yhden rinnerpäivän, se olisi uusi taito hänen varastoonsa ja auttaisi häntä armeijauralla.

Nyt hän oli kiitollinen tuosta päivästä. Liikunta koetteli hänen kuntoaan, mutta kuten Sattler oli ennustanut, perustekniikka oli palannut hänen mieleensä nopeasti. Ja ulkona *oli* kaunista, kaikki oli niin uutta, niin puhdasta ja valoisaa, täynnä aineettomia muistoja.

Se sai hänet myös ymmärtämään, että kaikista hänen kokemuksistaan huolimatta hänen tunteensa eivät ehkä olleetkaan etääntyneet niin kauas muiden ihmisten kokemuksista. Ehkä jokainen tunsi 32-vuotiaana olevansa hieman uuvuksissa. Ehkä kevätaamut ja tutut maisemat ja näkymät saivat jokaisen tiettyyn ikään tulleen ihmisen kaipaamaan jotakin tavoittamatonta, täyttivät hänet osittaisilla muistoilla tunteista, jotka eivät aivan sulautuisi samaan riemuun, rakkauteen tai innostukseen.

Ja kaikkien noiden muiden lailla hänen oli hyväksyttävä, että suru ja katumus olivat hinta siitä, että hänellä ylipäänsä oli muisteltavaa. Ehkä salaisuus piili siinä, että hetki hyväksyttiin sellaisenaan eikä sitä verrattu aurinkoiseen menneisyyteen. Tämä oli se hetki, hän ja tämä ohikiitävä maisema täydensivät toisiaan täydellisesti.

Conrad valitsi kiertotien kylään, oikaisi sulavasta lumesta kimaltavien mäntyryhmien lomitse, pysähtyi säännöllisesti taasaamaan hengityksensä ja suunnittelemaan jyrkkiä nousuja välttävää reittiä.

Hän ei voinut olla vielääkään muistelematta tuota päivää ja itse lomaa, hänen ja hänen perheensä viimeistä yhteistä hiihtolomaa. Hän oli halunnut kysyä sinä aamuna isältään, miksi tämä oli niin varma, että hän menisi armeijaan, mutta hän oli hillinnyt itsensä tietäessään seuraavansa väistämättä suvun perinnettä, joka oli hänen tietääkseen kaksi sukupolvea vanha.

Ja ilman auto-onnettomuutta, jos hän ei olisi jäänyt murheellisesti orvoksi ikävässä kahdenkymmenen vuoden iässä, hän olisi siellä ehkä vieläkin. Ajatus viipyili hetken ja särähti sitten epävireisesti, koska niin kirkkaana kuin se olikin ollut hänen mielessään, hän oli muistanut väärin.

Se ei johtunut auto-onnettomuudesta – hän oli jo lähtenyt upseerikurssilta ensimmäisen opiskeluvuotensa lopussa, eikä vain ollut koskaan kertonut siitä vanhemmilleen. Riita lykkääntyi puolella vuodella ja alkoi tarpeettomasti niinkin arkipäiväisen asian kuin rengasrikon takia.

Erehdys häiritsi häntä niin paljon, että hän kompastui ensimmäisen kerran ja upposi kaatuessaan lumeen. Hän ponnisteli nopeasti jaloilleen, hätäntyneenä, ja halusi päästä epätoivoisesti eroon ajatuksesta. Hän pudisteli lumet vaatteistaan, seisoi sitten hetken aloillaan ja yritti keksiä, miten hän oli voinut muistaa väärin niin tärkeän asian.

Hän pakotti itsensä käymään järjestyksen läpi päässään – hän oli jättänyt upseerikoulun kesälukukauden lopussa ensimmäisenä opiskeluvuonna. Hän oli ilmoittanut siitä armeijalle, koska stipendi oli palautettava. Hän oli aikonut kertoa siitä sinä kesänä Ranskassa, mutta loma oli tuntunut liian täydelliseltä pilattavaksi. Jouluna läsnä oli ollut liikaa väkeä. Poliisi oli tullut hänen huoneeseensa tammikuussa. Hän muisti kaiken ja oli

helpottunut.

Minä tahansa muuna hetkenä ajatus jonkin asian unohtamisesta ei olisi vaivannut häntä, mutta nyt se vaivasi. Hän tiesi sen johtuvan Frankin sanoista, mutta häntä häiritsi moinen muistin temppuilu ja kaikki, mikä viittasi siihen, ettei hän pystynyt vähääkään hallitsemaan omaa mieltään ja että muutkin asiat olisivat voineet unohtua samalla tavalla.

Seisoskelu sai hänet palelemaan, ja hän hiihti eteenpäin edellisiltaisten epäilyjen riivaamana. Kirjeiden kirjoittaminen oli tärkeää, koska hän oli ajautunut eroon itsestään, ja Annelle puhuminen, Annelle puhumisesta haaveileminen, oli ainoa keino, jolla hän saattoi kuvitella saavansa kaiken jälleen kohdalleen.

Hän kiersi seuraavan metsikön ja pysähtyi jälleen katselemaan pientä kappelia ja sen sipulikattoista tornia sekä harvaan asutun kylän lumipeitteisiä kattoja. Kappelin pääosa näytti olevan ensimmäisessä kerroksessa. Lumiset puuportaat nousivat edessä vasemmalta ja oikealta keskiovelle kuin Golgatalle, jolle jumalanpalvelukseen saapuvien täytyi nousta päästäkseen sisään.

Hän katsoi kelloaan, otti sitten esiin kiikarinsa ja katse-li, kun eräs pariskunta saapui kappelin juurelle osallistua jumalanpalvelukseen. Pariskunta heilutti, ja Conrad kääntyi ja tarkensi kiikarin lämpimästi pukeutuneeseen naiseen, joka saapui toisesta suunnasta.

Conrad käänsi edelleen päätään hitaasti, seurasi katseellaan tietä ja toivoi näkevänsä Eberhardtin auton saapumisen. Hän ei edes tiennyt, missä päin kartano sijaitsi, mutta tutkiessaan maisemaa hän kuuli autonoven terävänä kantautuvan äänen, kääntyi nopeasti ja näki mustan Mercedesen kappelin ulkopuolella.

Yksi pukuun sonnustautunut mies oli jo noussut autosta – juuri sen oven Conrad oli kuullut. Mies katsoi teatraalisesti molempiin suuntiin kadulla kuin presidentin henkivartija ja

avasi sitten oven. Toinen mies nousi autosta, ja hän tiesi, että sen täytyi olla Eberhardt. Conrad ei voinut nähdä Eberhardtia kunnolla rinteestä, mutta hän huomasi miehen harmaantuneen huomattavasti viimeisen yhdeksän vuoden aikana, ja se tuotti hänelle jollakin tavalla tyydytystä, ikään kuin se olisi kertonut muustakin kuin ajan normaalista kulumisesta.

Eberhardt nousi lumiset portaat kappeliin, mutta henkivartija jäi auton luo, ja hetken kuluttua kuljettaja liittyi hänen seuraansa. Ensin hän luuli heidän tupakoivan, mutta toisen miehen siirtyessä hän näki, että heillä oli taskumatillinen kuumaa juotavaa ja kaksi mukia.

Hän laski kiikarin käsistään ja katsoi maisemaa. Jos hän jäisi samalle korkeudelle rinteeseen eikä laskeutuisi kylän kulkomaiseen laaksoon, rinteessä oli epätasainen metsikkö, josta näkyi olevan hyvä ampumalinja kappelin eteen. Hän lähti metsikköä kohti, pysähtyi noin viidenkymmenen metrin välein katsomaan muuttuvaa näkökulmaa kylään ja varmisti, että hän oli arvioinut maastoa oikein.

Häneltä kesti puoli tuntia päästä perille, mutta paikka oli hyvä, ehkä hieman kaukana aloittelevalle tarkka-ampujalle, mutta sihti kappeliin ja Eberhardtin odottavaan autoon oli suora. Eberhardtin kaksi miestä olivat antaneet periksi kylmälle ja palanneet autoon.

Conrad tuijotti kiikarillaan ja kuvitteli, että miehet olivat kiväärin tähtäimessä. Hän seurasi Eberhardtin todennäköistä reittiä alas lumisia portaita, missä tämä olisi kirkkoväen keskellä. Portailta oli vain noin kymmenen askelta autolle, jonka luona Eberhardt olisi taas osa ryhmää. Kun hän pääsisi autolle, hänen päänsä olisi kuitenkin muutaman sekunnin esillä taustanaan vain puita, siinä tapauksessa, että Conrad arvioisi laskeutumisenopeuden väärin. Jos hän ampuisi ohi, olisi hyvinkin mahdollista, etteivät he edes tietäisi hänen yrittäneen, jolloin hänellä olisi vielä viikko aikaa.

Conrad painoi mieleensä, missä kohdassa puut olivat kylään nähden, ja kuvitteli koko näkymän ilman lunta, koska sen ennustettiin häviävän viikon sisällä, niin vaikeaa kuin sitä olikin uskoa lumenpaljouden keskellä. Hän hiihti hitaasti alas kylää kohti ja katseli, oliko lähempänä paikkaa, joka olisi tarjonnut yhtä hyvän ampumalinjan ja suojan.

Kun hän oli laskeutunut kappelin tasolle, hän otti sukset jalastaan ja jätti ne pystyyn vajan viereen. Hän käveli tielle ja kulki kauemmas kappelista, katseli rakennuksia kuin turisti ja vilkuili metsikköään eri asemista.

Hän oli varma, että oli löytänyt oikean kohdan – aseensa pitäisi korvata hänen puutteelliset taitonsa siltä etäisyydeltä. Ja kuten Frank oli sanonut, Conradin olisi hyväksyttävä mahdolliset sivulliset uhrit. Seuraavaksi tärkeintä oli pakoreitin suunnittelu, mutta hän halusi ensin nähdä heidän tulevan kirkosta.

Hän huomasi, että henkivartija ja kuljettaja olivat jälleen nousseet autosta, joten hän käveli huolettomasti heitä kohti. He eivät juoneet tällä kertaa, mutta he tömistelivät jalkojaan ja ruppattelivat hiljaa odottavaisen oloisina. Conradin lähestyessä parista jo juoksikin meluisasti alas portaita, ja heidän perässään tuli joitakin seurakuntalaisia.

Hän näki Eberhardtin hahmon heidän joukossaan ja kii-rehti tahtiaan. Hän oli varma, että Eberhardt ei tunnista häntä hiihtomysissä ja aurinkolaseissa, varsinkaan yhdeksän vuoden jälkeen. Ja Conrad halusi nähdä, kuinka monta ihmistä Eberhardtin ympärillä oli hänen lähestyessään autoa. Jossakin määrin hän vain halusi nähdä miehen läheltä vielä kerran. Hän halusi nähdä, millaiset kasvot olivat miehellä, jonka puolesta hän oli tappanut niin monta ihmistä.

Eberhardt oli melkein puuportaiden juurella selkä Conradiin päin, mutta sitten joku huusi ylempää portailta: ”Herr Eberhardt.” Hän kääntyi ja hymyili nähdessään keski-ikäisen naisen, ja vastasi tälle jotakin.

Conrad pysähtyi, ja Eberhardt katsoi häntä, tarkasteli häntä kylmästi ja arvioi mahdollisesti uhkaa. Conrad vastasi tuijotukseen mahtamatta itselleen mitään. Hänen ajatuksensa palasivat yhdeksän vuoden päähän Eberhardtin tapaamiseen ja siihen johtaneisiin tapahtumiin.

Eräs keikka oli epäonnistunut Stuttgartissa, yksinkertainen homma. Conrad oli ymmärtänyt väärin Schmidtin ohjeet ja tappanut miehen yhdessä sekavassa hetkessä. Schmidt oli ennustanut, että siitä syntyisi isoja ongelmia, mutta pari yötä myöhemmin Frank oli tuonut Eberhardtin Conradin huoneeseen Die Alpenroseen.

Seisoessaan pakkasessa huoneen muisto sai hänet vieläkin rentoutumaan, rauhantunne, jonka se oli antanut hänelle noina ensimmäisinä viikkoina. Hän oli istunut siellä ilta toisensa jälkeen, katsellut kaapelihissiaseman yksinäistä valoa vuorella ja löytänyt näystä rauhan.

Sellaisena he löysivät hänet sinä iltana. Kolme miestä oli istunut hänen maalaismaisessa, sievässä huoneessaan, ja Eberhardt oli puhunut hänelle tappamisesta ja vaitioloista, kertonut, että hänellä voisi olla käyttöä Conradin kaltaiselle miehelle, mutta vain siinä tapauksessa, että hänen vaitioloonsa voisi luottaa täydellisesti.

Conrad muisti kaiken. Hän ei voinut muistaa, miltä hänestä oli tuntunut, sikäli kun hänestä oli tuntunut joltakin, mutta hän muisti yksityiskohdat. Ja hän muisti Eberhardtin, jonka äänessä oli tuskin ollenkaan korostusta ja jonka ruskeassa tukassa oli harmaata. Hän näytti mieheltä, joka ei pitänyt mukavuudesta.

Conrad ajatteli sitä nyt, ja oli oudolla tavalla helpottavaa, että hänellä oli edes aavistus siitä, mistä Frank oli vihjannut edellisiltana. Tässä hän seiso i pakkasessa ja tuijotti Julius Eberhardtin hämmentyneitä kasvoja – mies oli rikollisjärjestön johtaja, se oli varmaa, mutta hän ei ollut mies, jonka Conrad oli tavannut yhdeksän vuotta sitten. Tämä ei ollut hänen Eberhardtinsa.

Frank oli valehdellut Conradille, kaikesta. Ne olivat olleet hänen viimeiset sanansa, mutta ne eivät päässeet vaikuttavuudessaan lähellekään tätä valtavaa paljastusta. Conrad oli tehnyt ensimmäiset keikat Schmidin kanssa Eberhardtille. Hän oli siitä varma, koska Schmidt ei ollut riittävän älykäs osallistuakseen niin suureen valheeseen, ja koska Eberhardt oli kuulunut hänen elämäänsä kuin kuningas vasallin elämään.

Yhdeksän vuotta sitten Mittenwaldissa Frank oli kuitenkin kertonut Conradille kaikkein suurimman valheen valikoiden luultavasti kohteeksi juuri hänet, koska hän ei kyseenalaistanut saamiaan keikkoja tai niiden motiiveja. Kaikki mitä Conrad oli tehnyt sen jälkeen, hänen elämänsä jokainen puoli, oli ollut seipittä, peitetarina totuudelle, jota hän ei kyennyt edes arvailemaan.

Hän ymmärsi nopeasti, että Frank oli tehnyt töitä myös Eberhardtille. Ja hetken Conrad näki mielessään kuvion, jossa pomo oli yksinkertaisesti lähettänyt jonkun tilalleen Mittenwaldiin, mutta Conrad ei voinut ymmärtää, miksi Eberhardt olisi tehnyt sen tai mitä hyötyä siitä olisi ollut hänelle.

Ainoa rationaalinen selitys oli myös huolestuttavin. Frank oli palvellut kahta isäntää, joista toinen oli niin vaarallinen tai moraalisesti luotaantyyöntävä, että hän oli kuvitellut Conradinkin kieltäytyvän tappamasta tämän puolesta, niin rikkinäinen ja mukautuvainen kuin Conrad olikin.

Eberhardt keskusteli nyt vilkkaasti naisen kanssa muiden seurakuntalaisten hajaannuttua. Conrad katsoi kahta henkivartijaa, autoa, metsikköä vuoren rinteessä, ja yritti tajuta, ettei niillä ollut enää mitään merkitystä, koska tällä miehellä ei ollut todennäköisesti mitään käsitystä hänen henkilöllisyydestään tai siitä, että hän oli työskennellyt tälle.

Hän yritti koota ajatuksensa ja sanoi itselleen, ettei hänen tarvinnut välttämättä hylätä koko suunnitelmaa tämän takia. Oli jopa mahdollista, että hänen täytyisi edelleen vain tappaa Gaddi,

Fischer ja joku muu, mutta hänen oli siitä huolimatta hyväksyttävä, että tämä oli muuttanut kaiken.

Ja hänen oli ymmärrettävä mitä kiireimmin, että se oli muuttanut hänen lähisuunnitelmansa. Nyt hänen täytyisi käydä ensin Fabio Gaddin luona, koska Gaddilla jos kenelläkään olisi Frankin lisäksi tieto, jota hän tarvitsi kipeästi, ja hän tarvitsi sitä epätoivoisesti ensimmäistä kertaa elämässään. Ehkä hän oli tarvinnut sitä aina, ja koska hän ei ollut tajunnut etsiä sitä, hän oli jäänyt seisomaan turvattomana pakkaseen tuijottamaan jotakin muukalaista.

Suurimman osan viimeisestä kymmenestä vuodesta Conrad oli ollut ammattitappaja, ja nyt hän oli käynnistänyt luultavasti aivan uuden koneiston tappamalla Frankin ja laukaissut joidenkin tuntemattomien henkilöiden hälyttimet. Hänen omat hälyttimensä pitivät myös huumaavaa meteliä – ne sekoittivat hänen ajatuksensa ja jättivät hänet huumaannuksiin, koska enää ei ollut kyse vain neljän ihmisen tappamisesta. Jos hän halusi, että hänellä olisi mitään mahdollisuuksia selvittää tästä hengissä, hänen täytyisi löytää henkilö, jonka puolesta hän oli tappanut.